

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΦΩΡΕΣΤ

ΟΙ ΔΗΜΙΟΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

Ερος τους ήταν ήμερος χωρίς αναστα-
γμούς, χωρίς δάκρυα και χωρίς άμυνες. Α-
γαπούσαν ησυχία, σαν να είχαν κιάλας
ζήσει όλα τα όνειρά τους και τώρα πια
δεν τους είχε μείνει τίποτε να ποθήσουν
ή να όνειρευτούν. Οι φίλοι τους δεν μπο-
ρούσαν να εξηγήσουν την αιλία αυτής
της περιτελείας τους κ' άπορούσαν πως
είχαν ταираξίει δυό άνθρωποι που είχαν
τά ίδια γούστα, τις ίδιες συνήθειες, τις
ίδιες προτιμήσεις...

Τά εύρισκε λοιπόν ό ένας στον άλλον; Παύ άφραγμα τους κρατούσε
τόσο σφιχτά ένωμένους, ώστε ούτε ένα μικρό σύννεφο να μη θόλωνε
τήν ευτυχία τους. Ήταν και οι δυό τους γελαστοί, χαρούμενοι και κυ-
ταζόντουσαν με τόση τρυφερότητα στα μάτια, ώστε όλοι τους ζήλιαν.

Γι' αυτό κάθε βράδυ στη λέσχη όλοι οι κομμωτήμενοι άρχοντάρια
της Γουόλ Στριτ εκζητούσαν με κάθε χλιπευτικότητα την ιδιωτική ζωή
τους, την ξεψάχνιζαν και προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τό μεγάλο μυσ-
τικό που ένοιπε αυτό τό τρυφερό ζευγάρι.

— Είμαι βέβαιος, έλεγε ο Τζέιν Πάιλετ, ότι ο Χένρυ είχε κατά βά-
θος ένας άεραλής που πιστεύει όλες τις ψευδείς της γυναίκας του. Ξέ-
ρετε πολύ καλά ότι ο έρωτας τυφλώνει. Έτσι δεν τον άφηνει τον δυ-
στησιασμένο να δη τά ελαττώματα της Μάργκαρετ και να κάνει κ' α-
τός κανένα παραστράτημα σαν όλους μας.

— Έγώ έχω τή γνώμη, δήλωσε ο Τζέιν Σμιθ, ότι η Μάργκαρετ είχε
πολύ λογική, σκεφτείται πριν νά πει κάθε κοινότητα της και προσέχει νά
μην έρριψε κότε τί που θέλει ο άνδρας της. Έτσι δεν μαλώνουν ποτέ και
ζούν άναπαυμένοι.

— Τό πιθανότερο είναι, είπε ο Τόμας Γουίντλεϋ, ότι ο Χένρυ θα έβρι-
σκάνε κανένα μυστικό της Μάργκαρετ με τό όποιο την τρομαρκαρεί και την
κάνει νά μη παραστράτησει.

— Δεν έχεις άδικο, πρόσθεσε ο Χάρου Βάλτερ, γιατί είναι γνωστό,
ότι ο Χένρυ και η Μάργκαρετ γνωριζόντουσαν από μικρά παιδιά και έ-
τσι έβρισαν όλη τή ζωή τους σαν ένα χλιπευτασμένο διδύμο. Θυμάστε
βέβαια τήν Μάργκοτ η Πέιν νά γίνε γυναίκα τό Πράξ, ήταν πηλη
του Τζέιν Χούτσον, εκείνου του άπαίσιου ανθρώπου, ο όποιος είχε φίλες
όλες τις ήσυχόλητες του.

— Ο Τζέιν, παρατήρησε ο Γουίντλεϋ, έχετε να ένε κανείς ποτέ της
Άνατολις και να έχω τό γούστο του. Έτσι θα έπαραστράτησαν και δεν θα
μετέβαλε τήν τοιαύτη τον σε ποτέ του έρωτος. Μά πως φιλάει ο
Χένρυ Πράξ; Νά ένα πρόμας τάξους άβυσμα τό όποιο άξίζει τον
κόσμο, μά τήν άλήθεια, νά μας άπαγορεύσει. Ένώ σταγματισμένο πεντα-
κόσια δολάρια, ότι πίσω άπ' όλη αυτή τήν ιστορία κρύβεται μά έρωμο-
δουλειά.

— Διπλασιάσε τό στοίχημα; φώναξε ένθουσιασμένος ο Τζέιν Σινθ.
— Έγώ βάζω δυό χιλιάδες δολάρια άδίκην, προσέθεσε ο Τζέιν Πά-
λετ.

— Είμαι άπόλυτος σύμφωνος κ' έγώ, είπε ο Χάρου Βάλτερ.

Κι' έτσι ένα βράδυ κόνινασε σκαπέλινα και κωνίζοντας έκαναν ούτή
τή συμφωνία νά μείνουν τό μυστικό του Χένρυ Πράξ, άδιαφορούντας
ότι όλο θα τό χαλούσαν τήν έντιμία του.

Τό στέδιό τους ήταν άπόλ. Ένας άπ' αυτούς, ο πιο άιωρονος και ο
πιο Ικανός, θα προσπαθούσε νά κατακ'ήσει τή Μάργκαρετ με κάθε μέσον
έστω και άν άδίκην κινήσουν τή ζωή του. Ο σίγγιό της, φυσικά άν
δεν τον σόφτανε, θα κατάστρεφε τό άκαταήγιο και θύ ζητούσ' διαβί-
γιο. Με αυτόν τον τοότο, ο έπίσπασε όλο του θα μάθαιναν κάτι γι'
αυτή τήν ιστορία, ο Χένρυ θ' αναγκαζόταν νά δικαιολογήσει - ή διάβου-
μά του και ίσως νά τό έβρισκε και τό πρίσπιμο μυστικό που κόνινασε
την περιέργεια των παραστρών σ' όλην του. Και δούλεσαν τον Τζέιν
Σινθ πού σφιχτούσαν στη Νέα Υόρκη για τις καταστάσεις του και για
τις τρολλές περιπέτειές του.

Ο Τζέιν ήταν φίλος του Πράξ και μάλεστα σε μυσικά γούστα στο
κολλέγιο ήταν και συμμαθητή. Στη Πανεπιστήμιο έπίσημ' άναλοήθη-
σαν στην άσχη τά νομικά. Έπειτα όμως ο Χένρυ κατάλαβε ότι ν' ά-
ρεσε καλύτερα ή Ιατρική και γράφτηκε σ' αυτή τήν έπιστήμη. Οι δυό
φίλοι δεν είχαν βέβαια στενές σχέσεις, μά ήταν συναντηθέντες. Μά-
λασαν πάντα με οίκιότητα μερικά κοινά όμιλά. Γι' αυτό, ίσπασα από τό
στοίχημα, ο Τζέιν δεν δυσκολεύτηκε καθόλου νά συνδεθή στενά με τον
Χένρυ.

Αυτή ή εύκαιρία του δόθηκε ένα βράδυ σε μά δεξίωση που είχε ή
έθουσία των πορτοκαλλιών. Ο Χένρυ ήταν κ' αυτός και σμένος με
τή γυναίκα του σ' εκείνο τον ύπαιχο χορό που άφηνε κάθε χρόνο έπο-
χή και ήταν τό μεγαλύτερο κοσμικό γεγονός του χρόνου. Ο Τζέιν πε-
ριαιτήθηκε έξωρησικά τον έαυτο του, έγινε άληθινά γοητευτικός και με
ήχος ξεγναστικό μπίρες στο κατάφοτο σαλόνι. Ο άνδρας έμειναν κα-
τάληκτοι από τήν κινηματογραφική εμφάνιση του Σινθ. Όσοι τον ή-
ξεραν κατάλαβαν ότι ο Τζέιν, εκείνο τό βράδυ, έτοιμάσε ένα μεγάλο
παργυδι και ήταν βέβαιος ότι θα τό κέρδιζε. Όλες ή γυναίκες, τον πα-
ρακολούθουσαν με τό άίλιμα τους και ήταν πρόθυμες νά χορφαρουν μαζί
του και ν' άφρηδον άνεπιφάσπαστες στα χέρια του. Ο Σινθ όμως δεν
καταδέχθηκε ν' άκοιολήθη μαζί τους. Είχε ξεχωρίσει κιάλας τή γοιτε-

τική Μάργκαρετ και τον σίγγιό της που καθόντουσαν σε μά γυνάϊα του
σαλονιού και μιλούσαν σαν έρωτευμένο. Ο Τζέιν, άφο έφερε δυό-
τρεις δόκτες σαν έξαργαμμένο όμοιο, που περιμένει τήν κατάλληλη στιγ-
μή γα νά έπιτεθή στη λέια του, σταμάτησε τέλος μπροστά στον Χένρυ
κ' ένα ξεφανωτό χαράς. Ο Χένρυ, χωρίς νά φαντάζεται τήν παρσία
που τό έχουν σπύσει, προθυμοποιήθηκε νά τον συστήση στη γυναίκα
του και νά πει δυό καλά λόγια γι' αυτόν. Η Μάργκαρετ του έβριζε μά
έρωτευτική ματιά και χαμογέλασε:

— Τώρα καταλαβαίνω, του ελε γιατί ή γυναίκες δεν μπορουν νά εάς
άφρηδον τίποτε. Είσατε καμψός, ξέμνος και συμπαιθητικός. Έχετε
όλα τά προσόντα ενός άδον Ζουάν.

— Μά νολαταίειε εμίσσεσ' Μάργκαρετ, έκανε κ' ένα χαμόγυλο ο
Τζέιν. Όπόσο έμια άναρχαμένος νά σας δικαιολογήσω ήη πλήττω. Π-
σπει πια δεν έχω γα μένα έγδαμάρση. Ότε μά περιπέτεια. Όλες
τους είχε κοινές και έχουεν ένα ύπερβολικά γελοίο τέλος. Ο χορφατός
των έρωτευμένων είναι πάντα κοινός. Μοιάζουεν σαν δυό καταγογάρηδες που μάλασαν στη μοκασιά
των κλοπιμαίων!

Η Μάργκαρετ γέλασε με τήν καρδιά της. Ο-
σο γα τον Χένρυ, αυτός ποτέ δεν είχε σ' έπα-
μνησ' αυτό τό κοινό ύποκειμένο, όποις συνήθε με
λήη τό Τζέιν, ποτέ δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο
από τις γυναίκες. Έτσι ούτε άνηρούσε, όταν
τον ελε νά μιλήη με τή γυναίκα του.

— Α, ή Μάργκαρετ, σκεφτόταν, δεν μοιάζει
με τις άλλες γυναίκες. Έχει χαρκαίση, έχει
μαλά και δεν μοοι' ή παραστρητή από δυό γλυ-
κόλογα. Της έχω άπάυτη έμπατισση.

Μά εκείνο τό βράδυ φανταίται ότι ή Μάργκαρετ
είχε πη πολύ σαπέλινα και δεν ήξερε τί έκανε.
Άφρησ' τον Τζέιν νά τήν παραστρησ' ένα παιθη-
τικό ταρλό, του έπέταρνε νά τή φρεσάση και δεν
κόνινασε καθόλου, όταν τον άκουσε νά τής λέη
ότι άρχισε νά τή έρωτεύεται. Τού πρότεινε μιλά-
ση νά θυοδν λιγάκι στη θεράντα γι' ν' άνα-
πνεύσει.

Η νύχτα ήταν μαγευτική κ' ή
ή σσηνωσσία των δέντρων και
του φεγγαριού κατάλληλη γα
μά έρωτική έξομολόγηση. Ο
Τζέιν δεν θέλησε νά χάζη την
εύκαιρία. Έβαλε όλη τήν τέ-
χνη του, εξήκασε όλη τήν γο-
ηρία του και κατάφερε νά τής
άποστράση ένα ρεζύμιο. Τό
πρώτο δίημα είχε γυεί.

Ο Τζέιν όμως δεν ήταν τό-
σο κοινός, ώστε ν' ή νομισθ, έ-
τι τον είχε έρωτευθή ή Μάρ-
γκαρετ. Κατάλαβαν, ότι ήθε-
λε μά έρμήνευε περιπέτεια κ'
αυτό τον φημισμένο άδον Ζουάν
πράγμα που δέν θα ήθιμονε κα-
θούλου τον άνδρα της. Και τό-
τε τον έπιασε ένα άγριο πεί-
σμα. Ηθελε νά κάνει αυτή τήν
άμορφη γυναίκα νά πνεση...
να τον έρωτευθή. Όλο τό βρά-
δυ τό πέραςσε, μαζύ της. Έ-
πειτα τής άπέ-
σπασε ένα ραν-
τί. Καίτοιεν
ένα άλλο και ύ-
περα ένα άλλο.
Κατέλαβε άπα-
άνθρώπους προ-
σπαθείας γα νά
τήν πνεση ότι ή
συνεντεύξ' ε ι ε
τους ένε άδίκης
και ότι δεν έκανε τίποτε κα-
κό. Τέλος τήν έφερε στο
διαιρέσιμά του. Η Μάργκαρετ
πενθίζοντας αγά-αγά
σπες τρυφερότητες του Τζέιν, δεν
μπορούσε πια νά τό άντισταθή.
Ένινε φίλη του.

Τότε ο Τζέιν Σινθ κατάλαβε, ότι ήθε-
λό καρπό νά τό μάθη και ο σίγγιός γα τό
(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1369)

Ο ΔΑΥ'Ι'Δ ΚΟΠΠΕΡΦΙΛΗΤ ΚΑΙ Ο ΝΤΙΚΕΝΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1346)

συγγραφέας δεν ήταν να διασκεδάη τόν κόσμο με τ' μυθιστοριώματα του, αλλά να αναμορφώσει την κοινωνία. 'Ασεχαστή είχε μείνει στην 'Αγγλία ή περιφέρειν εκαταεία τον κατά των λεγομένων «Φθίνων Σχολειών». 'Εκείνα τ' χρόνια έβλεπε κανείς συχνά στις άγγλικες εφημερίδες διάφορες άγγλικες, φαινομενικώς άδωτες, για τ' μορφωσι και τ' οαίτηρη των παιδιών με πολυ λίγα έξοδα... Αυτά ήσαν τα άπαισια εφθίνα Σχολεία. Κάτω λοιπόν από αυτές τ'ς δελεαστικώς άγγελίε κρυπτοντοσαν αληθινά έγκληματα. Φτωχά όρφανά, που να μωούσαν οι άγέροχοι κηδεμόνες τους, καθώς και νόθα παιδιά, που έπρεπε να ζούν μακριά από την εγκληματική μητέρα τους ή τόν άσυλόλογο πατέρα τους, εστέλλοντο σ' αυ'ά τ' άπαισια φθίνα σχολεία, όπου περινοσαν με μαρτυρική ζωή, που έμοιαζε με φοιτητή κόλαση ! Περιστό είνε ν' αναφέρη κανείς ότι αυ'ά τ' τραγικά παιδιά πέθαιναν πολυ γρήγορα από τ'ς πακουσιες και τ' βασιανιστρια που όφταναν ο από τους δημίους - δασκάλους τους. Αυτό όμως άκριβώς τ' θάνατο τους ήθελαν οι γονείς τους ή οι κηδεμόνες τους, και γι' αυτό άκριβώς τ' έμπιστευόντουσαν σ' αυ'ά τ' εφθίνα Σχολεία....

'Ο Κάρολος Ντίκενς, με τ' παροιμιώδες θάρρος του, άπελάτισε αυ'ά τ' φοικώδη έγκληματα, στο βιβλίο του που έχει τίτλο «Νικόλας Νίκλεμπς και προεκάλει τοιοτοτρόπως τήν καταγραφή τους. 'Ο διάσημος συγγραφέας, που είχε δομησά τήν πένα και τ' φτώχεια, δεν είχε ξεχάσει τί θ'α τ'ν πόθος οι άδωτες γίνε υπερσπιστής και προστάτης τόν άτυχον και τραγικόν παιδιόν.
E. ΝΤΑΝΕΖΙ

ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1370)

'Αλλοτε πάλι παρακολούθησα τ' θέματα μ'ας πάλιν μεταξύ τού Ρίσκου και μ'ας έχα.νας. 'Εκείνη τήν ήμέρα σ'ς βεβαίω ότι καταειχαριστήθηρα για τήν νίκη τής νυφίτας, μόλις είδα τ' άπαισιο και δηλητηριώδες έρπετό να ψοφά μερτάστ' στα πόδια μου.

Φαντάζεται κανείς τή λύπη μου, όταν με μ'ερα ο Ρίσκου δεν φάνηκε τήν ώρα τού δείπνου. Ούτε τον είδα πια από τότε. Πιθανόν να επέστρεψε στους άκοούς του, για να δημοσιόγηρη κι' αυ'ός με οικογένεια.
***

'Από δια τ' μωρά τής ζούγκλας που φιλοξένησα, ή μαϊμοούδισα μου ήσαν ή πιο διασκεδαστική. 'Ηταν τόσο χαϊδιόρα και τρυφερή, ώστε δεν μπορούσε παρά να τήν αγαπήη κανείς. Κοιμόταν δίη τήν ήμέρα σχεδόν και τή νύχτα άρχιζε τ' παιγνίδια της. 'Η κοινοποιόρα μου ήταν τ'ο πεδιόν των άκροασιών της. 'Η εθιμνοσία της ήταν καταπληκτική. 'Ανιδωκατέβαινε, κρεμόταν από τήν οσάφ της, έκανε τοίματες και κατακυλούσε ως τ' έδαφος, για ν' αναφριχητή πάλι ως τήν κορυφή. Κι' έντομεταξό, φώναζε ακατάλυτα και τ'όλοστρογγύλα μάτια της λαμπακοούσαν από χαρά. 'Η διασκεδασίς της ήταν ν'α με ζωντανή. Για ν'α τ'ο κατορθώνη αυτό, όταν έβλεπε ότι όλα τ'α παιγνίδια της περινοσαν άπαρατήρητα, έπαινε με άκρα τής κοινοποιόρας και τήν τρώτασε μ' όλη τή δύναμή της, σε τέτοιο σημείο, που από στιγμή σε στιγμή περίμενα πως θ'α τήν γράμιζε διάκληρη. Τότε τήν μάλλονα και τήν φοβόμην. 'Εκείνη όμως δεν τρώμαζε από τίς άπειλές μου, μόνο ξεφώνιζε και χοροσπρούσε μ' ένθουσιασμό, γιατί με είχε ζήτησει.

Τήν αγαπούσα πραγματικά τ' μικρή αυ'ή μαϊμού. 'Ηταν πολυ καθαρή και λεπτοδίαιτη. Τρεφόταν αποκλειστικώς με μπανάνες, πορτοκάλια και άλλα φρούτα. 'Όταν έφρασε ή ήμέρα τής άναχωρήσεώς μου για τ' ένδοτερο τής χώρας, σ' ένα όρεινό μέρος, λυπηθίκα κατάκαρα, γιατί δεν μπορούσα να τήν πάρω μαζί μου. Γιατί τ'ο έβρος αυτό των παιθρών δεν άντέχει στα ψυχρά κλίματα κι' έτσι αναγκάστ'κα να τήν άποχωρισθό.

'Εποός από τ' ζωα, τα όποια άνάφερα, και άλλα πολλά άόμιη έγιγαν σύντροφοι τής νομαδίης μου. Δεν θ'α ξεχάσω τή χείρ και τήν φ'μορφιά, άλλα και τήν κοιταμάρα, που έχουν ή άνιμιώτες. Τ' ζωα αυ'ά, ένω εξημερώνονται εύκολα, ποτέ, όπώσσο, δεν άρσπονότανι στον κόρφο τους. Μόλις μεγαλώσουν, με τήν πρώτη ευκαιρία, φ'ύγουν και επιστρέφουν στα λαγκάδια.
ROGER COURTNEY

ΟΙ ΔΗΜΙΟΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1361)

παυχή ή τελευταία φάσις τής ερωτικής ιστορίας: τ'ο δράμα. Σινενοήθηκε λοιπόν με τ'ας τρέις φίλους του με μ'α μ'ερα ο Χ'ξεν Πράσις έλαβε ένα άνόνομο γράμμα που τ'ο άπεκάλιστε, ότι ή γυναίκα του τόν άπαύεσσο με τόν Τρέκν. Στην αρχή δεν τ'ο πίστεψε. 'Επειτα όμως θεσάσθηρε ότι δεν τ'ο λέγαν ψέματα. Ναι, ή γυναίκα που είχε τόσο πολυ λατρεύει, τόν κορβίδευε. Και τότε κατάλαβε ότι ο έρωτας δεν έκαμει περισσώτερο από τόν μήνα τού μέλιτος και ότι οι σίχνοι κοροιδεύουσι ο ένας τόν άλλον, γιατ' δεν θέλουσι να παραδειχθών τήν αλήθεια.

Θα φαντασθήτε ότι ο Χ'ξενν θέλησε να ξεκαθαρίση μαζί τ'ς τοίς λογαριασμούς του ; 'Ε, λοιπόν κάνετε λάθος. 'Ο άτυχος Πράσις τ'α έβαλε με τόν έναντ' του. 'Ανεγνώρισε ότι αυ'ός ήταν ή αίτια που τ'ο πήρε ο Τρέκν τ'ο γυναίκα του, γιατ' τής είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη. Και επειδή ήταν εύθις άνθρωπος, κανόνισε τήν υπόθεσι... πνώνοντας τι μιναλό του στον αέρα : 'Ηταν ο μόνος που έφταγε γι' αυ'ό τ'ο ειδικώ τής Μάργαρετ. Και θεσίωσε καλό να πληρώση τ'ο χρέος του.

Μ'α ο Σμιθ ήταν άπαρηγόριστος που είχε χάσει τ'ο σταχίμα γιατ' δεν μπόρεσε να μάθη τ'ο μυστικό τής Μάργαρετ και γιατ' πηλέχθηρε σε μια τόσο σκοτεινή υπόθεσι. Και δέν σωθθηρε καθόλου, ότι είχε χωρίσει δυό άνθρώπους που με μ'ερα είχαν ένωση εύτυχιουμοι τα χωριά για να βαδίσουν καλύτερα στο δρόμο τής ζωής μη ξεροντας, ότι υπάρχουν και άνθρώποι που μπορούσαν να ζήλευσιν τήν ευτυχία τους.

MARK FOREST

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1353)

τόν 'Αθηνών. Τίποτα άπ' αυ'ήν δεν σώθηκε. Τ'α άλλα, τ'α τρία σπίτια, σ' ένα άπ' αυ'ά ήσαν και τ'ο κατάστημα τής 'Εθνικής, που όνταν παλληκάρια δεν άφρασαν να προχωρήση ή φωτιά, φαντάσαν τώρα καταραμια.ισμένα, χτυπημένα, κατακαμμένα, στα παράθυρα, στη στέγη, από τήν πυρκαϊά !

Οι κάτοικοι άρχισαν να κοιβαλόνν από τους δρόμους όσα πράγματα μπόρεσαν να μετακομίσουν. Τ'α άλλα, τ'α βασιά, τ'α είχαν αφήσει να κούβιν. Και πολλά από τ'α μεταφ'ρθέντα όμως κάρκαν από τίς φλόγιες και τίς σάβθες. Κι' όσα ιδέν κάρκαν, τ'α έκλεψε ο κόσμος !... Με τ'α άλλα καταθ'ηκαν άπ' τ'ο γύρω τ'α χωριά διάφοροι χωριάτες και τ'α φόνωναν δίη νύχτα, κλέβοντας τ'α λίγα πράγματα που κατορθώναν να σώσουν οι πυρκαϊές !...

Πρωτ'άκουστο αυτό !...

Θ'α κόντενε πια μεσημέρι, όταν θυμήθηκα τ'α χροσφάρια, που μ'οδωσε ή Ντάντα - Σία να τής φυλάξω.

— Πάρε, τής λέω, Ν'άντα, τ'α κοσμήματα !...

Τ'α βγάξω από τήν τσέπη μου, και τί να ιδώ ;

'Ήσαν ή μασσέλες τής, τ'α ψεύτικα τής δόντια !...

Ν'α ήσαν, τουλάχιστον, χρυσά !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΟΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ ΠΡΟΣΜΟΝΗ

'Απόψε σ' αναζήτησα, μικρή μου, απόψε πάλι σ' αναζητώ με πολυ τρανή λαχτάρα άπ' τ' άλλα βράδια, στη νομαδίη τήν παγερή, τ'ο νόωθω, σβίνω άγάλι, και πιο πηχτά μ'οφ φαίνονται τής νύχτας τ'α σκοτάδια.

'Η κάρμα μου ή φτωχική μ'οφ φαίνεται ένας τοχός και κάποιο βράος όν βραχινά τ'ο στήθος μου πλακώνει, και φτάνει έντός μου δυνατός ένας μεγάλος ήχος, που σάν τήν θλίψη μου κι' αυ'ός δίλο και μεγαλώσει.

Αυ'ή τήν άχαρη βραδιά, θλιμένος σβίνω μόνος και καρτερεί με πολυ τρανή λαχτάρα άπ' τ' άλλα βράδια τ'ο κουραμένο μου κορμί, που τ'ο λγαίει ο πάθος, να βρη γλυκό ξεκούρασμα στα ερωτικά σου χάρδια.

Κι' είσαι, άγάτη μου γλυκαία, ή μόνη συλλογή μου, γιατ' τ'ο ξέρω, δέ θάρθης μαζί μου να κόνενης, και τ'ο δικό μου τ'ο κορμί, γλυκαία, μικρή ξανθή μου, με τ'ο άπαλό τ'ο χέρι σου ποτέ δεν θ'α χαϊδένης.

M. KARAMPINΗΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Θλιμμένες όμορφές, κι' όχι φωτόχαρες, περσάνον από μ'ερός μου χηθό τ'ο δειλί, κορμιά φίλντισια, που τ'α τόννευσε κάποιου άρχαίου τεχνίτη ή σμίλη.

Καρνάτιδες παρθένης λές και μοιάσαν με σάρκα και ψυχή, μαυνομοιοστές, τραγουδιόμιές κόρες, που τίς έφερην μέσα στο νου, 'Ομήριες Μούσες.

Σάν Παναγιές μοιάαν με τήν θλίψη τους, με άλλη θεωρία, θλιμμένα νεάτια, που νόμισα πως ήθθανε, στα μάτια μου άπ' τήν ακάνθη τού Γολγοθά τ'ο στράτα.

Κι' ήταν τ'ο δειλιό άσυννέφιαστο, κι' ή Παναγιές ήτανε κοντά μου. Οι κρύνι δεν γελοδσαν ερωτικάμια κι' οι πόθοι φτερουγίζαν μακριά μου.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΚΟΝΤΟΒΟΥΧΝΗΣΙΟΣ